

Sygn. akt IV KK 359/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 września 2019 r.,
w sprawie **J. G.**,
skazanego z art. 200 § 1 k.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt VII Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.
z dnia 21 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć
skazanego J. G. .**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 21 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...), J. G. został uznany za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od końca roku 2012 do końca grudnia 2014 r. w R., wielokrotnie zmuszał nieletnią córkę poniżej lat 15 K. G. do poddania się wykonania innej czynności seksualnej polegającej na wkładaniu palców do pochwy dziecka, a także lizaniu jej okolic intymnych, pochwy i łechtaczki,
tj. przestępstwa z art. 200 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz - na podstawie art. 41 a § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną K. G. przez okres 2 lat.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzut obrazy przepisów postępowania (nie wskazując, jaki konkretnie przepis miałby naruszyć Sąd meriti), wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. G. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie Sądu drugiej instancji zostało zaskarżone kasacją przez obrońcę skazanego, który podniósł następujące zarzuty:

1. Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego seksuologa, która to opinia mogłaby rozwiązać wszelkie wątpliwości co do preferencji, skłonności, zachowań seksualnych oskarżonego J. G. w sytuacji, kiedy Sąd pierwszej Instancji oparł się jedynie na opinii biegłego psychologa zarówno co do oceny wiarygodności pokrzywdzonej, jak i samego oskarżonego, a wbrew twierdzeniom Sądu dowód ten ma istotne znaczenie dla prawidłowego wyrokowania.
- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności treści zeznań świadków E. i J. B., nauczycieli J. Ś., L. C., opisujących, charakteryzujących zarówno pokrzywdzoną, jak i oskarżonego
- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób przekraczający ramy swobodnej dowodów w szczególności poprzez podzielenie w całości zeznań pokrzywdzonej K. G., jej matki A. G., a zwłaszcza babci B. P. przy jednoczesnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom samego oskarżonego, wysnuciu błędnych wniosków z opinii psychologicznej oskarżonego, która wyklucza u niego zaburzenia preferencji seksualnych;

2. Naruszenie prawa materialnego, a to art. 200 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonego nie polegało

na wyczerpaniu znamion tego przestępstwa, a jedynie były przejawem rodzinnych zabaw i czułości w gronie wszystkich członków rodziny.

Na podstawie tych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B..

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarzut obraży art. 193 § 1 k.p.k. jest chybiony, albowiem obrońca skazanego nie składał w postępowaniu odwoławczym wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego seksuologa. Rozpatrując natomiast ten zarzut przez pryzmat treści środka odwoławczego rozpoznanego przez Sąd drugiej instancji zauważyć należy, że Sąd ten odniósł się do kwestii niepowołania przez Sąd meriti biegłego seksuologa, zasadnie wskazując, że dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, albowiem brak występowania zaburzeń preferencji seksualnych u skazanego, potwierdzony w opinii psychologicznej, nie wykluczał dopuszczenia się przez niego przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., IV KK 204/17, LEX nr 2382429).

Na oczywistą bezzasadność dwóch pozostałych zarzutów obraży prawa procesowego wskazuje już samo powołanie przywołanie przepisów, których obraży nie mógł dopuścić się Sąd odwoławczy (art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.), albowiem nie dokonywał on zmiany ustaleń faktycznych (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2016 r., III KK 129/16, LEX nr 2139251). Przede wszystkim jednak sprowadzają się one – co potwierdza lektura uzasadnienia kasacji – do kwestionowania w sprawie ustaleń faktycznych. Skarżący wskazując i akcentując niektóre okoliczności sprawy, prezentuje własną ocenę materiału dowodowego, nie wykazując natomiast wadliwości kontroli instancyjnej. Argumentacja tego rodzaju nie przystaje do charakteru postępowania kasacyjnego i samych podstaw kasacji. Z tego względu jedynie na marginesie wolno zauważyć, że uzasadnienie Sądu odwoławczego, choć nieco lakoniczne, jest adekwatne do stopnia szczegółowości i objętości rozpoznawanej apelacji,

proporcjonalne do poziomu skomplikowania sprawy i obszerności materiału dowodowego oraz adekwatne do jakości uzasadnienia Sądu pierwszej instancji. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia naruszenia przez Sąd ad quem przepisów art. 457 § 3 k.p.k. lub art. 433 § 2 k.p.k., które to powinien był ewentualnie przywołać skarżący w opisie zarzutu obrazy prawa procesowego.

Zarzut obrazy prawa materialnego również jawi się jako oczywiście bezzasadny, na co wskazuje już tylko sam sposób jego zredagowania w petitum kasacji, akcentujący nie sferę normatywną, lecz płaszczyznę ustaleń faktycznych, która – w przekonaniu autora kasacji – nie stwarza podstaw do przypisania skazanemu odpowiedzialności za przestępstwo z art. 200 § 1 k.k. Brak rozwinięcia tego zarzutu w uzasadnieniu kasacji nie pozwala ustalić, na czym konkretnie, w przekonaniu skarżącego, miałyby polegać naruszenie przez Sąd odwoławczy prawa materialnego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego J. G., na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym.